

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
แต่ปางบรรพ์
1

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอ็อบุกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอ็อบุกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอ็อบุก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่างๆอย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประจักษ์ คิด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งนี้เนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมังมหานรธา โดยมีจอมพรานรพิินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพิินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉงชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ขนเอาอาวุธยุทธโศปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไล่ล่าไ้ก่กัดเสื่อลายพาดกลอน ไ้แห้วง ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระติง หมู หม่าใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือมดที่ออกมาดูดเลือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทรานคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาริน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าจะเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะว่าเป็นที่อรรถนิพนธ์ของไทยยอดเยี่ยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มนี้ได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับกาอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิด
ความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง
มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมาเป็น *เพชรพระอุมา* ของ
พนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่า
นวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาว
มาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี
7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี
พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด
พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กทราย
10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513
ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม
พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะ
วันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสาร
จักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์
ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา
สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้าน
วรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงชายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง่าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยังไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง... ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่องเข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิตอยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรในอดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซึ่งส่วนที่มนุษย์ยังไม่อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์ โสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและป่าว ระหว่างมนุษย์กับสัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมดทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญานิยาย นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผล
สืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ
ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง
'จุฬาทรีคุณ' นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากนี้
เรื่อง 'จุฬาทรีคุณ' จินตนิยายเรื่อง 'ศิวารাত্রี' ของ 'พนมเทียน'
ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ 'สกลวรรณ' นำ 'ศิวารাত্রี' มาเขียนเป็น
ร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงาม
แห่งภาษาร้อยแก้วของ 'พนมเทียน' เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ 'พนมเทียน' มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไป
สู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง
พินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรม
อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม
สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ
ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ
ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก 'พนมเทียน' ได้สร้างสรรค์ผลงานทาง
วรรณศิลป์ที่งดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย
และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสิ้นชาติวาสนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้กวีชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบเล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษย์ธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะในยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะเสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์ ก็จะไม่เป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำ เสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรมจะเป็นผลให้มนธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรมติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะสะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิดในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจากความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่น ๆ ที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้นก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

เพชรพระอุมา เล่ม 41

ตอน แต่ปางบรรพ์

146

ขณะนั้นไพรพฤกษ์แวดล้อมรอบกายสังัดเจียบ ไม่มีแม่แต่
สำสำเนียงของจักจั่นเรไร มันเจียบเหมือนกับว่าตัวหล่อนเองอยู่
ปลายขอบโลกร้าง แม้จะมีกองอัคคีภัยที่ก่อไว้เป็นเพื่อน ก็เพียง
แค่หย่อมน้อยนิดเท่านั้น

“มกุฏราชกุมารีแห่งมหาอาณาจักรอันยิ่งใหญ่ไพศาล
ไป ใฝ่รักหลงใหลอยู่กับกษัตริย์หนุ่มผู้ครองนครเล็ก ๆ ต่ำต้อย
ด้อยศักดิ์ชนิดที่จะนำมาเปรียบเทียบกันมิได้เลย อาณาจักร
ปัญจาลนั้นโดยแท้จริงแล้วก็คือประเทศราช ภายใต้ชัณฑสีมา
ของนิทรานคร อดีตที่ผ่านมานั้น สมัยที่ราชบิดาของอัคนีรุทร์
ยังเป็นเจ้าผู้ครองนครอยู่ก็เป็นเจ้าประเทศราช ทุกรอบขอบปี่
จะต้องส่งราชบรรณาการเข้ามาถวายสัตย์ปฎิญาณ ถวายความ

จงรักภักดีต่อกษัตริย์มหิทธิเดชะ เยี่ยงอาณานิคม เป็นนครหนึ่งของการปกครองเยี่ยงสหราชอาณาจักร ซึ่งมีแคว้นอยู่ภายใต้ปกครองมากมายมีอาจจะนับได้ ปัญญาเหล่านั้นเป็นเพียงแค่ว่าหนึ่งในบรรดาเครื่องสหราชอาณาจักรของนิทรานครเท่านั้น ครั้นต่อมาเมื่อกษัตริย์สิงหลกะสิ้นพระชนม์ลง อัคนีรุทร์ซึ่งยามนั้นเป็นราชโอรสก็ขึ้นครองอาณาจักร เป็นกษัตริย์สืบแทนต่อราชบิดาผู้ถึงแก่กาลพิราลัย ตามราชประเพณีนั้น เมื่อมีการผลิตเปลี่ยนผู้ครองนครในเครือจักรภพ ผู้สืบทอดบัลลังก์องค์ใหม่จักต้องเข้ามาถวายสัตย์ปฎิญาณตนเป็นข้าในขอบขัณฑสีมาสืบแทนต่อไป เพื่อเป็นการแสดงว่า จักยอมตนอ่อนน้อมและอยู่ภายใต้อำณัติของมหานครใหญ่ อันเป็นอาณาจักรแม่ เป็นจุดศูนย์กลางประธานแห่งเครือจักรภพ

“แต่การณ์กลับเป็นตรงข้าม อัคนีรุทร์ดูเหมือนจะเตรียมการแข็งข้อไม่ยอมอ่อนน้อมต่อนิทรานครไว้ก่อนแล้ว ได้ฉวยโอกาสเมื่อบิดาตนสิ้นชีพลง และตนเองได้ขึ้นครองนครไม่ส่งราชบรรณาการ ไม่เดินทางเข้ามาถวายตัว ถวายสัตย์ปฎิญาณ แต่ตรงข้าม กลับประกาศอิสรภาพ ไม่ขอรวมแคว้นแคว้นขึ้นตรงกับมหิทธิเดชะ อันเป็นการกระทำที่อหังการเยี่ยงขบถขึ้น ทั้งที่เป็นนครซึ่งปลีกย่อยเล็กเพียงน้อยนิด

ประชาชนพลเมืองและกำลังทหารก็เทียบไม่ได้แม้ 1 ใน 10 ของ
มหาจักรอันยิ่งใหญ่ที่เคยเป็นประธานอยู่ กษัตริย์มหิทธิเดชะได้
ส่งสาส์นเตือนไปหลายครั้ง เพื่อให้เข้ามาสวามิภักดิ์เสียตาม
ประเพณี แต่กษัตริย์หนุ่มคะนองผู้โอหังอัคนีรุทร์ก็เพิกเฉยหาได้
สนใจคำเตือนใดๆไม่ วางเฉย แข็งเมือง และมีที่ท่าว่าเตรียม
ที่จะต่อต้านทำสงครามกับอาณาจักรใหญ่ทุกขณะ หากรุกกล้า
เข้าไป โดยทะนงอยู่ในหลักสี่ประการ คือ หนึ่ง ภูมิประเทศที่
ตั้งอยู่ห่างไกลชายแดน ตั้งอยู่บนที่ราบสูง แวดล้อมไปด้วย
ขุนเขา และช่องทางอันเป็นชัยภูมิอย่างดี ยากที่ข้าศึกศัตรูใด
จะบุกยাত্রาเข้าไปโดยง่าย สอง พื้นที่อุดมสมบูรณ์เต็มไปด้วย
พืชพันธุ์ธัญญาหารที่จะเป็นเสบียงอย่างมากมาย สาม มีกองทัพ
ม้าที่แข็งแกร่งชำนาญต่อการรบบนหลังม้าเป็นที่ปรากฏ
กิตติศัพท์ไปทั่ว และประการที่สี่ อัคนีรุทร์มีเจตนาปรารถนา
มานานแล้วที่จะแยกการปกครองออกไป โดยไม่ขึ้นกับผู้ใดทั้งสิ้น
ต้องการให้ปัญจาลเป็นเอกราช เป็นไทแก่ตัวเอง...”

ดารินสดับฟังด้วยความตั้งใจและสนใจยิ่ง เอาฝ่ามืออังไป
ที่กองไฟ แล้วนำมาลูบใบหน้าอันเย็นเฉียบด้วยละอองไอน้ำค้าง
ริมฝีปากปรากฏรอยยิ้มน้อย

“นิทานของท่านกำลังสนุก มันทริย และก็น่าตื่นเต้นมาก
ทีเดียว สรุปรว่า อัคนีรุทร์อันเดิมที่เป็นเจ้าชายแห่งประเทศราช
ของนิทรานคร พอได้ครองราชย์ก็แข็งข้อกับอาณาจักรใหญ่
ประกาศอิสรภาพ ก็แสดงว่าเขาเป็นคนที่ไม่ยอมให้ใครมากดขี่
ได้ ไม่ยอมเป็นข้าใคร ต้องการสิทธิเสรีภาพ เอกภาพ และ
สมภาพ เหมือนๆอย่างทุกประเทศในโลกยุคปัจจุบันนี้แหละ
ก็จัดว่าเป็นผู้นำที่ดีนี้! แล้ว...ยังงัยต่อไป”

“เมื่ออัคนีรุทร์แห่งปัญจาลแข็งเมือง อาณาจักรใหญ่
ก็ต้องส่งกำลังเข้าปราบ”

“ทายว่าหาทางชนะได้ยาก ใช่มั้?”

หล่อนกล่าวสวนมาทันที พร้อมกับหัวเราะแผ่วเบา

มนตรียเล่าความต่อไป โดยไม่สนใจกับคำพูดเชิง
ล้อเลียนเย้าเล่นของหล่อน

“โองการประกาศิตจากมหิตติเดชะ ให้กองทัพในเครือ
สหราชอาณาจักรเคลื่อนกำลังเข้าทำการปราบปราม รับสั่ง
กำชับให้แม่ทัพผู้ถืออาญาสิทธิ์อันเป็นเจ้าประเทศราช เอาเศียร
ของอัคนีรุทร์มาถวายภายใน 7 ราตรีเป็นอย่างสูง...กองทัพแล้ว

กองทัพเล่าที่ผลัดเปลี่ยนกันเข้าทำสงครามเพื่อยึดแคว้นปัญจาล
ปรากฏว่าแตกพ่ายยับเยินมาทุกกองทัพ อธิราชผู้เป็นจอมทัพ
แต่ละองค์แทนที่จะได้เศียรของอัคนีรุทรกลับมาถวาย กลายเป็น
ว่าได้เสียศีรษะของตนเองให้แก่อัคนีรุทรทุกคนไป ไม่ว่าจะเคย
ปรากฏว่ามีฝีมือรบเข้มแข็งสักเพียงใด มหิทธิเดชะทรงพิโรธ
แทบอาเจียนออกมาเป็นพระโลหิต ถึงกับสั่งให้กรีธาทัพใหญ่
แห่งมหาอาณาจักร โดยมอบหมายให้อุปราชชัษสุรียาเป็น
จอมทัพบุกเข้าโจมตีในครั้งนั้น ไม่เคยมีการศึกสงครามครั้งใด
ที่จะยิ่งใหญ่เท่ากับการทำศึกระหว่างมหาอาณาจักรนิตรานคร
กับแคว้นเล็กๆเคยอยู่ในชั้นตีสีมามาก่อน คือปัญจาล อันมี
อัคนีรุทรเป็นจอมศึกฝ่ายตรงข้ามผู้บัญชาการ สมเด็จพระอนุชา
อุปราชล้อมเมืองปัญจาลอยู่เป็นเวลาถึง 30 ทิวาราตรี ก็ยังมีอาจ
เอาชนะบุกทะลวงเข้าไปได้ ภูกรบยันถอยร่นแตกพ่ายมาทุกครา
หวังจะล้อมไว้เฉยๆก็ได้ เพราะภายในนครปัญจาลอุดม-
สมบูรณ์ไปด้วยเสบียง ซ้ำยังมีกองโจรคอยลอบจู่โจมตีตัดกำลัง
เสียไพร่พลและแม่ทัพนายกองไปเป็นจำนวนมาก...”

“ก็แปลว่าศึกในครั้งนั้นใหญ่หลวงนัก ระหว่าง 10 ต่อ 1
ก็ยังเอาชนะไม่ได้”

ดารินสอดมาอีก ยิ่งหัวเราะตั้งขึ้นด้วยอารมณ์สนุก

“แม่แต่ในชาติที่แล้ว องค์มกุฏราชกุมารีแห่งนิทรานคร ก็ยังเอาพระทัยช่วยชายคนรักเดิมอยู่”

มันตรัยดึง พ่อ

“โอ! ขออภัย ท่านราชบุโรहितมันตรัย เราลืมนึกไปว่า ตัวเราเองเป็นใคร จริงสินะ เราเป็นถึงมกุฏราชกุมารี ราชธิดา องค์เดียวของกษัตริย์มหิทธิเดชะ เราไม่ควรอย่างยิ่งที่จะเอาใจ ไปฝึกไฝกับศัตรูที่มันก่อการกำเริบคิดการแข็งข้อกระด้าง- กระเดื่องขึ้น เราควรช่วยพระราชบิดาของเราจดหัวมันผู้นั้นให้ ลงเป็นเสมือนทาสตามเดิม... จิตรางคนางค์ในครั้งนั้นได้ทำอะไร ลงไปบ้างล่ะในระหว่างการศึกษาตติตตพัน?”

คราวนี้ดารินซอมนยิ้ม กล่าวด้วยน้ำเสียงขึงขังขึ้น

“เมื่อการปราบขบถแข็งเมืองได้ลุกลามกลายเป็นสงคราม ใหญ่และอุปราชชัยสุริยาพระอนุชา ยังไม่สามารถเผด็จศึกได้ใน เวลาอันควร กลายเป็นศึกยืดเยื้อตติตตพัน กองทัพหลวงแห่งนิทรานครอันรวบรวมกำลังของทุกแคว้นแคว้นในอาณัติ โดยมีกษัตริย์ มหิทธิเดชะเป็นจอมศึกก็กรีธาแสนยานุภาพขึ้นไปสมทบ เป็น

กองทัพมหาศาล ไพร่พลหลายแสนพร้อมพรุ่งไปด้วยทัพคชสาร และทัพม้าอเนกอนันต์นับมิถ้วนหมายจะขยี้นครปัจฉิมกาลให้ แผลกเป็นผุยผง ใต้ฝ่าพระบาทจิตรางคนางค์ องค์มกุฏราช- กุมารีได้เสด็จไปในกองทัพหลวงด้วย”

“เราหนีไปกับกองทัพด้วย?”

ดารินร้องเสียงสูง เบิกตากว้าง

“พระเจ้าข้า พระองค์เสด็จด้วยในครั้งนี้”

เป็นเสียงตอบอย่างชัดเจน

“เราจะไปสู้รบปรบมืออะไรกับกองทัพข้าศึก หรือการ สงครามคราวนั้นด้วย?”

“ขอให้พระองค์ทราบไว้ ณ บัดนี้ด้วยว่า พระองค์เองสมัย ที่เป็นจิตรางคนางค์นั้น มิได้ด้อยไปกว่าปัจจุบันชาติในขณะนี้ เลยไม่ พระองค์เป็นดรुณีผู้เลอโฉมก็จริง แต่ได้รับการฝึกปรือ ฝึกพระหัตถ์ในทางอาวุธทุกชนิด เป็นที่เลิศนัก ยากจะหาสตรีใน อาณาจักรใดเสมอเหมือน นอกจากสรรพอาวุธที่จะทรงใช้ได้ อย่างชำนาญแล้ว ก็ยังทรงศึกษามาในทางยุทธวิธีกลศึก

พิชัยสงครามครบถ้วน เสมือนหนึ่งชาติดิยราชที่เป็นบุรุษเพศ
ทุกประการ เพราะพระราชบิดาได้ทรงปลูกฝังไว้แล้วที่จะให้เป็น
จักรพรรดินีในอนาคต โดยสถาปนาไว้ในตำแหน่งมกุฎราชกุมารี
ผู้รั้งบัลลังก์ พระองค์เคยทรงขับรถศึกแข่งกับบรรดาเจ้าชาย
แห่งแคว้นแคว้นในเครื่องจักรภพทั้งหลายในคราวยุทธกรีธา
ประจำปี โดยมีผู้ใดสามารถที่จะขับตามได้ทัน แม้แต่อัคนีรุทร์
เอง ซึ่งขณะนั้นยังเป็นเจ้าชายในเครื่องจักรภพ แต่ข้าพระบาท
ก็มีอาการบาดเจ็บได้ว่า ในยุทธกรีธาประลองฝีมือพระหัตถ์ในครั้งนั้น
อัคนีรุทร์แสร้งอ้อมฝีมือไว้เพื่อให้พระองค์เป็นผู้ชนะเลิศหรือไม่
อัคนีรุทร์นั้นมีฝีมือในเพลงหอกบนหลังม้าเป็นที่เลื่องลือมานาน
เพราะอยู่บนหลังม้ามาตั้งแต่วัย 3 ขวบ ทว่าในคราวประลอง
ยุทธ์บนหลังม้า ก็ถูกพระองค์ตีด้วยด้ามหอก พลัดร่วงลงมาจาก
อัสตรถึงแก่กาลพ่ายแพ้ไป ธนูของอัคนีรุทร์ปักเข้ามายอยู่ก่อน
แล้ว มกุฎราชกุมารีจิตรางคนางค์ก็ยิงธนูซ้ำ คมธนูฉีกดอกธนู
ของอัคนีรุทร์เบะแยกออกเป็นสองซีก และเสียบปักเข้าแทนที่
นี่คือเรื่องราวในยุทธกรีธาประลองฝีมือของกลุ่มสหราชอาณาจักร
สมัยเมื่ออัคนีรุทร์ยังมีได้แข็งเมือง ก่อการขบถขึ้น
ฉะนี้แล้วไซ้ร้ จึงไม่เป็นที่น่าสงสัยว่า เมื่อการศึกสงครามเกิดขึ้น
และเมื่อความจำเป็นขีดสุดมาถึง ไฉนพระองค์จึงจะไม่ตามเสด็จ
พระราชบิดาไปด้วย เพราะพระองค์ก็คือนักรบผู้มีฝีมือผู้หนึ่ง...”

“ว้ายตาย!...”

ดารินอุทานออกมาหน้าตาเฉย กลั้นหัวเราะไว้

“สนุกจังเลย เล่าต่อไปซิ มันทรัย โชคดีเหลือเกินที่เรา
มีโอกาสคุยความหลังกันในคืนนี้”

“แต่เป็นที่น่าเสียดายนัก จิตรางคนางค์เสด็จติดตาม
พระราชบิดาไปในครั้งนั้น โดยแท้จริงแล้วหาได้ไปเพื่อมุ่งหมาย
ที่จะทำศึกช่วยพระบิดาให้เต็มฝีมือไม่ หากแต่ไปในฐานะ
‘ไส้ศึก’ ให้แก่ชายอื่นเป็นที่รัก!”

“อ้าว!”

คราวนี้หล่อนอ้าปากค้าง ร้องลั่นออกมา

“จริงอยู่ พระองค์มีความเป็นห่วงสมเด็จพระราชบิดา
แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นห่วงอัครนัรทูรท์พร้อมกันไปด้วย พระองค์
ทรงม้าศึกออกรบเคียงข้างพระราชบิดาอยู่หลายครั้ง แต่ใน
ขณะเดียวกันก็คอยส่งข่าวให้อัครนัรทูรท์ทราบถึงกลศึก และตีเหล็ก
หนาบางของกองทัพฝ่ายนิทรานครให้อัครนัรทูรท์ทราบล่วงหน้าอยู่
หลายครั้งเช่นกัน โดยเฉพาะเมื่อเห็นว่าอัครนัรทูรท์จะเพลี่ยงพล้ำ”

“เจ้ามดเท็จกับเราเสียแล้ว ในเหตุการณ์นี้ ใครจะเห็น
คนอื่นดีกว่าบิดาของตนเองได้อย่างไร?”

“นี่ก็เป็นข้อพิศวงของมนตรีมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้
พระองค์ได้กระทำการเช่นนั้นลงไปอย่างแท้จริง แต่จะโดย
ตั้งพระทัยหรือไม่ก็ตาม การณ์ได้เป็นไปในทำนองนั้น มंत्रीรู้
ความดีและเฝ้าจับมองอยู่ทุกขณะ แต่เปรียบเสมือนน้ำท่วมปาก
มีอาจที่จะกราบทูลต่อพระราชบิดาของพระองค์ได้อย่างไร
ครั้งนั้น ราชบุโรหิตมนตรีก็ตามเสด็จไปในกองทัพหลวงด้วย
มนตรีนั้นไม่ชำนาญในการรบ ไม่ชำนาญในสรรพอาวุธ แต่มน
ตรียกแกกล้ำในไสยเวทอาคมขลัง แม้จะช่วยกษัตริย์มหิทธิเดชะ
ในด้านกฤติยาอาคมอย่างไร อัครีรุทรก็แกกลดกไปได้หมด
เพราะมกุฎราชกุมารีจิตรางคณางค์คอยส่งข่าวให้อัครีรุทรทราบ
ถึงสายสนกลในทุกชนิด คอยบอกถึงวิธีแก้กล แก้วเวทมนตร์
คาถา ทำให้ยึดเยื้อยาวนานออกไปโดยไม่อาจยึดนครบัญญัติ
หรือทำให้อัครีรุทรปราชัยลงได้อย่างที่พระราชบิดาทรงหวังไว้”

“ถ้านั้นเราก็ชั่วช้าเลวทรามมากสินะ”

“ความรักทำได้ทุกสิ่งทุกอย่าง พระองค์ทรงรักสมเด็จ
พระราชบิดาอย่างหนึ่ง และก็ทรงมอบความเสน่หาให้แก่

อัคนีรุทอย่างหนึ่ง แต่ความรักทั้งสองประเภทนี้ไม่อาจไปด้วยกันได้ ประกอบกับขณะนั้นยังทรงเยาว์วัยในด้านความคิดอ่านนัก ตลอดเวลามากก็ทรงพรำอ่อนวอนกราบทูลพระราชบิดาให้หย่าศึกปลดปล่อยนครปัญจาลเป็นอิสระ แต่พระราชบิดามีทรงยินยอม พระองค์จึงจำเป็นต้องเสด็จมาในกองทัพเพื่อการศึกครั้งนี้ด้วยพระหัตถ์นั้น จริงอยู่ ช่วยพระราชบิดา แต่พระทัยกลับไปให้ความปรานีต่อศัตรู ศึกครั้งนี้จึงเป็นความอัปยศยิ่ง มंत्रัยมิได้ประณามพระองค์ แต่จะขอกล่าวความจริงไว้ให้ทราบ อันการศึกสงครามนั้น ต้องการความเฉียบขาดเด็ดเดี่ยว พระองค์ทรงช่วยพระบิดาและพระปิตุลารบอย่างมิได้ท่อมทั้งพระวรกายและพระทัยทั้งหมด มัวแต่ห่วงหน้าพะวงหลัง และทรงประมาทวางพระทัยว่ากองทัพนิทรานครนั้นยิ่งใหญ่หนักมีรีพลมากมาย ยากที่จะพลาดพลั้งได้ จึงพยายามที่จะรบประวิงเวลาเพื่อช่วยชีวิตของอัคนีรุทไว้ ประหนึ่งคนที่เหยียบเรือสองแคม มंत्रัยได้เคยตัดสินใจเข้าทูลบอกความแก่พระองค์เป็นการเฉพาะว่าให้ปลงพระทัยเฉียบขาดเลือกเอาข้างพระราชบิดาเถิด แต่พระองค์ก็หาเชื่อฟังไม่ และกริ้วโกรธถึงกับชักพระแสงจะบั่นคอมंत्रัยในยุทฤษฎมุนั้นก็ยังคงเคย แต่พระองค์ก็ทำอะไรมंत्रัยมิได้ เพราะจิตตานุภาพของมंत्रัยนั้นเหนือกว่า

“ครั้นแล้ว วาระอันสิ้นสุดของสงครามยืดเยื้อก็มาถึง
แท้ที่จริงควรจะเป็นที่สิ้นสุดของอัคนีรุทร์และนครปัญจาล
แต่กลับกลายเป็นความสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ของมหาอาณาจักร
นิทรานคร โดยมีได้มีผู้ใดคาดฝันถึงมาก่อน แม้แต่มันตรัยเอง
อันจัดได้ว่าเป็นผู้รู้จักดวงดาวทุกดวงในห้วงจักรวาลก็ยัง
เผลอเผลอคิดการณ์ไปไม่ถึง

“ได้มีการประชุมวางแผนกลศึกเพื่อทำลายล้างนคร
ปัญจาลและอัคนีรุทร์ให้เสร็จสิ้นลงโดยเร็วที่สุด โดยที่ปรึกษา
ราชการสงครามทุกคนมาร่วมกันทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นเหล่า
อิริราชเจ้าน้อยใหญ่ ตลอดจนขุนพลผู้ชำนาญยุทธ์ทุกเขตแดน
ที่กรีธาทัพมาช่วยด้วย เมืองคัมภีร์พิเศษะเป็นประธาน และ
อุปราชพระอนุชาชัยสุรียาเปรียบเสมือนพระหัตถ์เบื้องขวา

“วาระนั้น มันตรัยก็ได้ร่วมอยู่ในการประชุมเพื่อศึกษา
แตกหักในครั้งนั้นด้วย มีความเห็นพ้องต้องกันว่า กำลังสำคัญ
ที่สุดของฝ่ายอัคนีรุทร์ก็คือ กองทัพม้าอันแข็งแกร่ง ผิวว่าหาทาง
หลอกล่อให้อัคนีรุทร์นำทัพม้าทั้งหมด หรือส่วนใหญ่ออกมาให้

ล้อมบดขี้ทำลายลงเสียได้ ปัญจาลก็จะถึงแก่การพ่ายแพ้
โดยง่าย

“จึงให้แบ่งกำลังออกเป็น 2 ฝ่าย อุปราษพระอนุชาจะรับ
หน้าที่เป็นทัพหน้าด้วยการจัดทัพให้ดูเหมือนทัพหลวง และทำที่
เหมือนว่าจะเป็นการกำลังพลส่วนใหญ่ทั้งหมดบุกเข้าประชิดรอบ
กำแพงเมืองทุกด้าน ประหนึ่งหมายจะทำสงครามแตกหักเพื่อ
บุกทะลวงเข้าไปในนครปัญจาลให้ได้ และโดยเป็นความลับที่สุด
ให้แบ่งกำลังออกเป็นอีกสองส่วนใหญ่แอบซุ่มไพร่พลดัก
เรียงรายไว้ในซอกหุบเขารูปครึ่งวงพระจันทร์ภายใต้บัญชาการ
ของมหิทติเตชะ อันเป็นเส้นทางยุทธศาสตร์สำคัญของฝ่าย
ปัญจาลที่จะต้องรุกไล่เข้ามาหากได้ที่ หรือเป็นฝ่ายได้เปรียบ

“ราตรีแห่งการประชุมขั้นสุดท้ายนั้น อุปราษพระอนุชาซึ่ง
มีความสงสัยในพฤติกรรมของจิตรางคนางค์อยู่ก่อนแล้ว ได้ขอ
พระบรมราชานุญาตจากสมเด็จพระเชษฐา ขอให้มีการควบคุม
องค์มกุฎราชกุมารีไว้ในทันที มิให้มีอิสระหรือมีอำนาจบงการ
ใดๆในกองทัพด้านใดทั้งสิ้น อีกทั้งจำกัดอาณาบริเวณชั่วคราว
จนกว่าจะเสร็จศึก โดยอ้างเหตุผลให้สมเด็จพระเชษฐาทราบว่า
องค์มกุฎราชกุมารีจะเป็นผู้ทำให้การศึกครั้งนั้นยืดเยื้อต่อไปไม่รู้

จบสิ้น และมีอาจเอาชัยชนะต่ออัคนีรุทรีได้เพราะมีพิรุทว่า น่าจะเอาพระทัยไปฝากใฝ่อยู่กับฝ่ายศัตรู ประพฤติองค์เป็นเสมือนไส้ศึก แม้มีทางตรงก็ทางอ้อม

“อุปราชชัยสุรียากราบทูลต่อจอมกษัตริย์เช่นนั้นอย่างเสียงต่อพระราชอาญาอย่างยิ่ง ต่อหน้าที่ประชุมของขุนทัพ จอมศึกคู่พระทัยโดยทั่วหน้า แม้มันตรัยเองในขณะนั้นเมื่อได้ฟังก็ยั้งตะลึงงันไป มีอาจจะกล่าวคำใดได้ เป็นความอาจหาญเจียบขาดของอุปราชพระอนุชายิ่งนัก

“เมื่อแรกมหิทธีเดชะก็ถึงแก่การสะอึกอึ้ง พระศอแข็งเพราะมิได้ทรงเฉลียวพระทัยคิดในเรื่องนี้มาก่อนเลย แต่จอมกษัตริย์ ฦ ยามนั้นก็มิได้ใช้แต่พระอารมณ์ ภายหลังจากใคร่ครวญตามเหตุผลที่พระอนุชายกขึ้นมากกราบทูลถวายไปตามลำดับ ถึงพฤติการณ์ต่างๆที่ได้เกิดขึ้นระหว่างสงครามก็ทรงอ้าอึ้งอยู่เป็นช้านาน สีพระพักตร์เคียดเคืองหมองคล้ำลงในทันที

“เมื่อหารือกับแม่ทัพขุนศึกที่ประชุมอยู่โดยพร้อมหน้าก็เป็นทีประจักษ์ว่า เห็นพ้องต้องกันเป็นส่วนใหญ่ แต่เมื่อหันมาทรงถามความเห็นมันตรัย มันตรัยก็ไม่อาจที่จะกราบทูลเช่นใด

ได้ แม้จะรู้อยู่เต็มหัวอก จึงขอปิดให้เป็นการตัดสินพระทัยของ
จอมกษัตริย์เอง

“ณ ยามนั้น ทุกผู้ที่ประชุมกันอยู่ก็ถึงแก่การตะลึงผงะ
เมื่อมกุฏราชกุมาริจิตรางคณางค์ผู้แอบฟังอยู่หลังม่านของ
กระโจมใหญ่อันเป็นที่ประชุม เสด็จออกมาปรากฏกายเด่น
พร้อมทั้งซีกพระแสงดาบออกจากฝัก ปรีตรงไปที่อุปราชา
ชัยสุริยาอันเป็นพระเจ้าอา เป็นที่ตระหนกตกใจของบรรดา
ขุนศึกอิธราชเจ้าซึ่งร่วมประชุมอยู่ทุกผู้ และมีทันทีพระเจ้าอา
จะทันไหวพระวรกาย ปลายดาบอันแหลมคมจากจิตรางคณางค์
ก็จ่ออยู่ที่พระคอแล้ว

“ชัยสุริยาพระพัทตร์ชืดเผือด แต่จิตรางคณางค์มี
พระพัทตร์อันแดงกำไปด้วยโทสะ

“ในที่ประชุมเงียบกริบ มิมีผู้ใดบังอาจกระดิกกายได้เลย
ในขณะนั้น มีแต่สมเด็จพระบิดาเท่านั้นที่หวาดขึ้นก๊กก้องด้วย
น้ำพระเสียงเฉียบขาด พระราชธิดาผู้อาจงจึงทรงชะงัก ด้วย
เคารพรัย่าเกรงต่อสมเด็จพระราชบิดาอยู่ล้นพ้น รับสั่งอันเป็น
ประกาศิตต่อมาก็คือ ให้พระราชธิดาวางพระแสงดาบลง ซึ่ง
จิตรางคณางค์ก็จำต้องวาง

“และโดยทันใด ก็ถูกโองการสั่งให้ทหารเข้าควบคุมองค์
ทันที มกุฎราชกุมารีถูกจับปลดอาวุธและควบคุมองค์ไว้อย่าง
ฉับพลัน โดยไม่มีโอกาสที่จะเป็นอิสระได้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง
มีกองทหารควบคุมอย่างเข้มแข็ง มียอมให้เคลื่อนไหวไปไหน
ภายในกองทัพได้เหมือนแต่เก่าก่อน และตกอยู่ในสายตาดูแล
ของทหารทุกขณะ มิให้ผู้ใดเข้าไปติดต่อก็ได้อีกเลย

“ครั้นใกล้อรุณรุ่ง แผนศึกก็ดำเนินไปตามที่กำหนดกันไว้
แล้ว อุปราชพระอนุชากริธาพลประหนึ่งกระแสน้ำเชี่ยว บุกเข้า
ประชิดกำแพงเมืองทุกด้านของนครปัญจาลที่อัคนีรุทร์ใช้เป็น
ป้อมปราการทำศึกรบปะทะยันอยู่ การสู้รบได้ดำเนินไปอย่าง
ดุเดือด โลहितนองเจิ่งไปทั่วทุ่งรอบบริเวณคูเมือง เนื่องจาก
ชัยภูมิที่เหนือกว่า และแม้กำลังจะน้อย แต่ทหารของอัคนีรุทร์ก็
ทำการรบได้อย่างเข้มแข็งชัดเจนกว่า กองทัพใหญ่ของอุปราช
ชัยสุรียาได้สูญเสียชีวิตไปเป็นจำนวนมาก และไม่สามารถจะ
หักเอานครได้

“พอตะวันตกดิน ประตูเมืองทั้งสามด้านของปัญจาลก็เปิด
ออก กองทัพม้าของอัคนีรุทร์พุ่งออกมาประหนึ่งพายุพระกาฬ

บุกทะเลวงเข้ารุกไล่โจมตีกองทัพของชัยสุริยาพร้อมกันหมด ทหารของพระอนุชาล้มตายประหนึ่งใบไม้ร่วง เมื่อทัพม้าของ อัครีรุทร์รุกไล่ออกมา จึงเริ่มถอยตามแผนที่กำหนดไว้ทันที ทำที่เป็นแตกทัพ กระจัดกระจาย ถอยร่นไปทางทิวเขาวง พระจันทร์อันพระเชษฐาธิราชวางกำลังรอคอยอยู่ก่อนแล้ว

“ด้วยกองทัพม้าอันเกรียงไกรที่บุกทะเลยุทธหน้าไล่ฆ่า พันฝ่ายทหารของอุปราชพระอนุชาออกมา อัครีรุทร์ตกอยู่ใน สภาพเหมือนบ้ำคั้ง โดยมีสิ่งใดมาหยุดยั้งเสียได้ สั่งให้ทหาร ไล่ตามขยี้ไม่ละลด และในที่สุดก็ถล่มกล เข้าสู่กับที่ดักเอาไว้แล้ว

“กองทัพใหญ่อีกส่วนหนึ่ง มีกำลังมากมายกว่ากองทัพที่ เข้าไปเป็นฝ่ายล่อ ก็โอบเป็นรูปปีกกาเข้ามา การรบพุ่งจึงเป็น การตะลุมบอนมีดฟันขวัดกันไปหมด ด้วยฝุ่นธุลีและกระเซ็นโลหิต

“อัครีรุทร์เริ่มเป็นฝ่ายเสียเปรียบแล้ว ด้วยนำกำลังส่วน ใหญ่ของตนเข้ามาตกอยู่ในกลางที่ล้อมซึ่งมีไพร่พลเหนือกว่า ถึงสิบเท่า จอมกษัตริย์มหิทธิเดชะประทับอยู่บนนครสาร ทรงประกาศก้องให้ล้อมจับอัครีรุทร์ให้ได้ ไม่ว่าจะหนีหรือตาย และให้ทหารหนุนหับหมื่นที่เตรียมรอคอยอยู่ก่อนแล้ว ระดมยิงธนู ไปยังกองทัพม้าของอัครีรุทร์ โดยให้ยิงทำลายม้าศึกอันเป็น

กำลังแกร่งกร้าวสำคัญของฝ่ายปัญญาลเพื่อให้ล้มลง วาระนั้น กองทัพม้าของปัญญาลได้ถูกรุมล้อมเช่นหมา ล้มตายลงเป็นอันมากถึงกว่าครึ่งของจำนวน และอัคนีรุทร์กำลังอยู่ในสภาพเพลิงพลาเพราะหลงกล จะตีหักฝ่ากลับเข้าเมืองก็ถูกกำลังของกองทัพใหญ่สกัดกั้นไว้หลายชั้น

“อันว่าอัคนีรุทร์นั้น เป็นที่ปรากฏรู้ทั่วกันทั้งปฐพี ว่า มุทะลุบ้าดีเดือดยิ่งนัก เมื่อตระหนักแน่ว่าหลงกลศึกก็ยิ่งบ้าเลือด ทำการสัประยุทธ์ต่อไปโดยไม่คำนึงชีวิต และแทนที่จะย้อนกลับหนีเข้าเมือง กลับบุกทะลุเข้าหาใจกลางกองทัพใหญ่ ซึ่งขณะนั้น กษัตริย์มหิทธิเดชะกำลังไล่ช้างทรงต้อนไพร่พลบุกกระหน่ำเข้ามา พร้อมทั้งทรงแผดสิงหนาทบงการให้ทหารของพระองค์ เร่งเข้าเช่นฆ่าทำลายล้างให้สิ้นซาก

“ขณะที่รบตะลุมอยู่กลางศึก เผ่นโผนอัสดรมุ่งตรงสวนเข้ามานั่นเอง กษัตริย์หนุ่มแห่งปัญญาลก็เลื้อบไปเห็นผู้รุกรานทรงช้างอยู่กลางศึก จึงขับม้าศึกผกโผนเฉียดเข้ามาใกล้อย่างรวดเร็วปานจักรผัน นิ้วคันธนูปล่อยดอกศร เกินกว่าที่ผู้ใดจะหยุดยั้งไว้ได้ ฟุ้งเข้าเสียบชอกพระศอเหนือบริเวณเกราะของจอมกษัตริย์มหิทธิเดชะ ฟุ่บพระองค์ลงคาคอคชสารในวาระ

นั่นเอง อัครนรินทร์นั้น ภายหลังเมื่อยังธนูต้ององค์จอมกษัตริย์แล้ว ก็นำทัพม้าที่ยังเหลืออยู่ตีหักออกทางปีกซ้ายของวงล้อม มุ่งเข้า ป่าทึบเชิงเขา โดยมีผู้ใดบังอาจสกัดกั้นขวางหน้า เพราะฝีมือรบที่แกร่งกล้าเกินกว่าผู้ใดจะต้านรับไว้ได้

“ทางด้านกองทัพใหญ่ของนิทรานคร เมื่อเห็นจอมกษัตริย์ ผู้นำทัพต้องธนูอัครนรินทร์ชบาคอชสารไปกับตา ก็บังเกิดความ เสียขวัญอลหม่านคุ่มกันไม่ติด เกิดโกลาหลรุ่มวายกันขึ้นทั้งทัพ ใหญ่ ไม่อาจทำการรบรุกไล่ต่อไปได้ถนัด เพราะขุนพลจอมศึก ทั้งมวลก็ล้วนแต่ห้วงองค์กษัตริย์ผู้ตลอดทั้งพระชนมชีพไม่เคย เสียทีให้แก่ข้าศึกใดเลย ต่างพากันเอาชสารทรงไว้ และนำถอย ห่างออกมาท่ามกลางการรายล้อม มิได้คิดที่จะสู้รบต่อไปได้ ซึ่ง ก็เป็นเวลาเดียวกันกับที่พลเดินเท้าของปัญญาลได้พรั่งพรูออก จากประตูเมืองติดตามอัครนรินทร์มา ตรงเข้าต่อตีรุกรบโกลาหล เพื่อจะช่วยกษัตริย์หนุ่มฝ่ายตนเช่นกัน

“การณ์ได้เป็นที่ปรากฏต่อมาว่า การยุทธ์เหนือหุบเขา ครึ่งวงพระจันทร์จำต้องยุติลง โดยต่างฝ่ายต่างผละกลับเข้าที่ตั้ง

ของตน อัครนรินทร์เสียดกองทัพม้า 3 ใน 4 ส่วน มุ่งกลับเข้าประตูเมืองได้

นิทรานครหย่าทัพชั่วคราว นำกษัตริย์มหิทธิเดชะกลับเขาค่ายพักพล พระอาการของจอมกษัตริย์หนักมาก เพราะธนูเสียดคาชอกพระศอก ปลายธนูฝังอยู่ด้านใน มิได้ทะลุโผล่ออกมา ยังอีกด้านหนึ่ง ขุนศึกอธราชทูกองศ์เฝ้าล้อมดูพระอาการอยู่ พร้อมด้วยพระอนุชาชัยสุริยา

“และยามนั้น มกุฎราชกุมารีจิตรางคนางค์ก็หักทหารที่คุมขังกักกันไว้ ทรงม้าถลาเข้ามาหาพระชนกนาถผู้กำลังเจ็บหนัก โผเข้าทรงกอดไว้พร้อมทั้งพิลาปให้ ปีมว่าธัสสุชลจะเป็นสายเลือด ครั้นยิ่งมาทรงทราบภายหลังว่าธนูที่ต้องพระศอกเป็นธนูของอัครนรินทร์เอง ก็ยิ่งเสียดพระทัยเหลือที่จะกล่าว

“ชั่วไม่นาน ในอ้อมกอดของพระราชบิดา จอมกษัตริย์มหิทธิเดชะก็สิ้นพระชนม์ โดยมีอาจตรัสสั่งเสียดพระราชบิดาหรือผู้ใดที่ห้อมล้อมอยู่ในขณะนั้นแม้แต่คำเดียว จิตรางคนางค์ประกาศก้องสาปแช่งพระเจ้าอาและขุนศึกทั้งปวงที่กีดกันกักขังพระองค์ไว้จากศึกใหญ่ครั้งสำคัญ โดยตรัสบริภาษว่า แม้เธอมิถูกควบคุมกักขัง พระราชบิดาก็คงมีต้องคมธนูของศัตรูลิ้น

พระชนมชีพลงอย่างทีทุกคนเห็นอยู่ ไม่มีผู้ใดเลยที่จะสามารถปกป้องคุ้มครองพระราชบิดาไว้ได้ ทั้งที่มีไพร่พลแห่นล้อมนับหมื่น ตรัสด้วยความคั่งแค้นน้อยพระทัยดังนั้นแล้ว เธอก็ถึงแก่กาลวิสัญญ์ภาพ สลบแน่นิ่งทับพระศพของพระราชบิดา

ทุกสิ่งทุกอย่างชะงักงันอยู่เพียงนั้นชั่วขณะ อัครนริทร์ยังคงคุมเชิงรักษาพระนครมั่น โดยมีได้ส่งทหารออกมาอีกเลย เพียงแต่ส่งหรีดมาลาออกมาถวายบังคมพระศพ พร้อมทั้งสาส์นข้อความเพียงสั้น ๆ ว่า มิได้มีเจตนาจะสังหารปลงพระชนม์มหิทธิเดชะเลย ที่ยิงธนูออกไปก็เพราะเข้าใจผิดว่าเป็นอุปราชชัยสุริยา ส่วนกองทัพนิทรานครก็ตั้งค่ายสงบคุมเชิงอยู่ในที่มั่นของตน

“สาส์นนั้นถึงองค์มกุฎราชกุมารีจิตรางคนางค์โดยเฉพาะ

“เหตุการณ์ทางด้านกองทัพใหญ่ก็มีว่า อุปราชพระอนุชาและอิทธิราชขุนศึกทั้งมวลตระหนักดีว่า พิบัติภัยย่อมจะมาถึงพวกตนแล้วจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ถ้าแม้จิตรางคนางค์ฟื้นคืนสติเมื่อใด พวกตนย่อมถูกอำนาจของมกุฎราชกุมารีเอาโทษผิด

ถึงขั้นประหาร เมื่อนั้นจึงพร้อมใจกันยึดอำนาจ ปฏิวัติซ้อนขึ้น
ในทันที จับกุมคุมองค์จิตรางคนางค์ไว้ในฉับพลัน

“พระเจ้าอาชัษย์สุริยาสถาปนาตนกลางกองทัพเป็น
กษัตริย์สืบแทนพระเชษฐา กุมอำนาจสิทธิขาด

“ราชบุโรहितมนตรีย่นสุดแสนที่จะสงสารองค์มกุฎราช-
กุมารี แต่ก็มีอาจที่จะถวายเป็นการช่วยเหลืออย่างใดได้ในขณะนั้น
ท่ามกลางคมอาวุธนับหมื่นที่แวดล้อมรอบกายอยู่ จึงได้แต่
สงบนิ่งเฉย ดูท่าที่ด้วยจิตใจที่ห้วงกังวลต่อพระราชธิดาผู้ถูก
คว่ำบัลลังก์กลางศึกนั้นเอง รอคอยอยู่ว่า ได้โอกาสเมื่อใด ก็
จะกอบกู้ราชบัลลังก์กลับคืนมาให้

“กองทัพใหญ่ยังมีได้ถอยกลับในทันทีนั้น คงตั้งประจันหน้า
คุมเชิงอยู่ ณ ที่ตั้งแหล่งเดิม สองทิวากาลต่อมา มีดอกธนูผูก
สาส์นยิงออกมาจากค่ายคูหอรบของฝ่ายปัญญาล ซึ่งพอจะสืบ
ทราบกระแสดความนัยที่เกิดขึ้นในกองทัพนิทรานครแล้ว เป็น
สาส์นของอัคนีรุทรขออัณูเชษฐุทำทนายให้อุปราชชัษย์สุริยาผู้มี
อำนาจเต็มในกองทัพ ออกมาทำการรบกันตัวต่อตัวกลาง
ยุทธภูมิด้วยอาวุธทุกชนิด สุดแต่ทางอุปราชชัษย์สุริยาจะถนัด

“ไม่มีคำตอบจากชัยสุริยา ไม่มีคำรับทำ นอกจากล้อม
สงบนิ่งอยู่เช่นนั้น

“ในสภาพของเซलयหรือนักโทษ จิตรางคนางค์ได้ขอพบ
กับพระเจ้าอา ขอร้องเป็นครั้งสุดท้าย ยอมสละราชบัลลังก์ให้
โดยดี ไม่คิดมักใหญ่ใฝ่สูงใดๆอีก แต่จะขอโอกาสไปเผชิญหน้า
กับอัคนีรุทร์แทน ขอให้พระเจ้าอาจงอนุญาตเถิด

“ไม่มีคำปฏิเสธหรือทักท้วงใดๆจากพระปิตุลาผู้ทรยศ
เมื่อถูกขอร้องเช่นนั้น ม้าศึกผีเท้าดีหนึ่งตัวพร้อมเครื่องสงคราม
ก็ถูกจัดหามาให้พร้อมด้วยอาการยิ้มเยาะอดีตมกุฎราชกุมารี
ผู้บัดนี้ไม่เหลืออะไรอีกแล้ว นอกจากความเป็นบุตรของบิดาที่
ถูกชายคนรักฆ่าตาย ก็เผ่นขึ้นหลังม้าตัวนั้น คอบห้อยตรงรีเข้าสู่
เชิงเทินทวารบถของนครปัญจาลทันที

“การณ์ได้มาปรากฏรู้กันต่อไปภายหลังว่า เธอได้ยิงธนู
ผูกสาส์นถึงอัคนีรุทร์ สาส์นนั้นกล่าวว่า ในกองทัพของสหราชอาณาจักร
ที่รายล้อมปัญจาลอยู่ทั้งหมดในขณะนี้ มีมีผู้ใดหรอก
ที่จะบังอาจออกมาสู้รบซึ่งหน้าตัวต่อตัวกับอัคนีรุทร์ได้ ถ้าจะมี
ก็มีจิตรางคนางค์ผู้สูญเสียพระบิดาไปเพียงคนเดียวเท่านั้น
แม้ว่าอัคนีรุทร์จะเป็นบุรุษชาตินักรบโดยแท้จริง ก็ขอให้ออกมา

ประอาวรุกันตัวต่อตัวเกิด และอย่าได้คิดว่าเธอคืออิสตรีเลย และถ้าขลาดก็เชิญหลบหัวอยู่ในนครต่อไป เธอจะเป็นฝ่ายป็น ค่ายขึ้นไปเอง แม้จะถูกอาวรุขของทหารเลวที่รุมกันประดังเข้ามา ก็จะได้ปรากฏนามไว้ให้โลกรู้

“มิช้ามินานของคำทำอันกอปรไปด้วยข้อความเคียดแค้น หยามหยันนั้น ม้าศึกตัวหนึ่งก็เหาะอย่างออกมาจากประตูเมือง อัคนีรุทร์อยู่บนหลังม้าตัวนั้น ชับตรงเข้ามาหานาง เป็นที่รู้จักกัน ภายหลังอีกเช่นกันว่า เขามีได้มีอาวรุได้ติดตัวออกมาด้วยเลย แม้แต่มีดสั้นสักเล่ม!

“ทหารของทั้งสองฝ่ายต่างมองเห็นในระยะไกลของการ เผชิญหน้ากัน คงมีการเจรจาอะไรกันบางสิ่งบางอย่าง ระหว่าง สตรีสาวในชุดออกศึกอาวรุพร้อม และบุรุษผู้นั้น ทุกคนเห็นว่า อัคนีรุทร์ได้ลงจากหลังม้าอย่างสงบ และยืนเด่นอยู่กลางพื้นปฐพี ส่วนจิตรางคนางค์ก็ชักม้าผกโผน เจียดเจื้อยหอกอยู่หลายครั้ง ในที่สุดก็ปาหอกลงไปปักอยู่เบื้องหน้าของอัคนีรุทร์ แล้วก็ชักม้า หันกลับ คบอย่างรวดเร็วกลับมายังค่ายด้วยพระพักตร์ที่ซีด สลด คลอซีมไปด้วยหยาดอัสสุชล

“เมื่อกลับมาถึงค่าย ท่ามกลางการยี้มหยั่นและสอบถามของพระเจ้าอา เธอมีได้โต้ตอบคำใดทั้งสิ้น ก้มหน้าเดินอย่างสงบเข้าสู่การควบคุมตามเดิม มันทร์ยเป็นผู้เชิญเสด็จ และเปรียบเสมือนผีเลี้ยงที่คอยปลอบโยน และกระซิบบอกความนัยให้ว่า ขอให้รอกลับไปให้ถึงอาณาจักรก่อนเถิด มันทร์ยมีอิทธิพลอำนาจพอที่จะเอาราชบัลลังก์คืนกลับมาให้ได้ มิพักต้องกังวลหรือ

‘เราขอบใจมากมันทร์ย ยามนี้สิ้นพระราชบิดาแล้ว เราก้เห็นท่านแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น และหัวใจของเราก้แหลกสลายหมดสิ้นแล้วเช่นกัน’

“เจ้าหญิงผู้นำสงสารได้รับสั่งกระซิบกับมันทร์ยเช่นนั้น

“และน่าอนาถนัก ณ ราตรีดั่งกล่าวนั้นเอง เราได้สัญญากันเป็นมั่นเหมาะแล้วว่าจะดำเนินแผนการอย่างไรต่อไป อันเป็นความหวังของอนาคตเบื้องหน้า ซึ่งก็มองเห็นทางสำเร็จอยู่ จิตรางคนางค์ทรงเสวยยาพิษร้ายแรงที่ทรงมีแอบซ่อนอยู่ในพระธำมรงค์อยู่ก่อนแล้วสิ้นพระชนม์หนีจากมันทร์ยไป โดยที่มันทร์ยมิทันที่จะสกัดกั้นป้องกันไว้ได้ทัน กลายมาเป็นความ

เศร้าสลตรันทใจ ผิดหวังอย่างรุนแรงของปุโรหิตมนตรีผู้แสนรักภักดีจากนั้นมาจนตราบปัจจุบัน!

“นี่คือเรื่องราวความเป็นมาแห่งจิตรางคนางค์เทวีที่มนตรีเฝ้ารอคอยมาหลายชาติหลายภพ ขอให้พระองค์ได้ทรงทราบไว้ด้วยเถิด มंत्रीมิได้ปดมดเท็จแต่ประการใดทั้งสิ้น พระองค์เสียพระทัยในเรื่องของพระราชบิดา พระองค์ผิดหวังจากชายคนรัก พระองค์ถูกทรยศหักหลังจากพระเจ้าอา แล้วผลที่สุดพระองค์ก็ผิดสัตย์สัญญาที่ให้ไว้กับมนตรีผู้นี้!”

ปฐมเหตุแห่งการเป็นมาในอดีตกาล ซึ่งมนตรีเป็นผู้พรรณนาให้ฟัง จะมีข้อเท็จจริงอยู่เพียงไรก็ตาม มันก็ทำให้ดาริน วราฤทธิ์ ต้องนั่งซึมไปด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก

หล่อนมีความรู้สึกเฉพาะ ณ บัดนี้ว่า ตัวหล่อนเองมีความสนิทสนมใกล้ชิดผูกพันอยู่กับราชปุโรหิตมนตรีอย่างแน่นแฟ้นยิ่ง แม้ว่าจะไม่ได้อยู่ในด้านเสน่หากก็ตาม หล่อนมองดูร่างนั้นประดุจเพื่อนเก่า หมดสิ้นความกริ่งเกรงใดๆโดยสิ้นเชิง ประหนึ่งว่าจะคุ้นเคยกันมาอย่างดีที่สุด

“มนตร์ร้าย”

หญิงสาวกล่าวขึ้นแผ่วเบา น้ำเสียงจริงจังขึ้น

“ไหนๆท่านก็ได้เล่าความเป็นมาแต่ต้นมาถึงขนาดนี้แล้ว ก็ขอให้เล่าต่อไปให้ตลอด ในสิ่งที่เรายังไม่รู้ด้วยเถิด ท่านคงจะไม่ปิดบังเรามีใช่ไหม?”

ทรงใบหน้าประดุจหินนั้นค่อยๆเอี้ยวหันมาทางหล่อน ช้าๆ แสงไฟอันน้อยนิดในกองสาดจับเสี้ยวหนึ่ง และประหนึ่ง ซากอันมีชีวิตจริง เพียงแต่ทรงใบหน้าของอดีตนักรบระดับ ขุนศึกที่เหี้ยมหาญทะมึนทึงเท่านั้น และภายใต้ค้ำหน้านั้น หล่อนดูเหมือนจะเห็นเงาของนักบวชโล้นแฝงซ่อนทับเป็นเงาอยู่

“พระองค์อยากจะทราบเรื่องราวอันใด ก็รับสั่งถามมาเถิด มนตร์ร้ายจะให้ความกระจ่างในทุกข้อความ เท่าที่มนตร์ร้ายสว่างรู้ได้”

ดารินลูบฝ่ามืออันเย็นเฉียบเข้าหากัน

“เหตุการณ์ในครั้งนั้น...บิดาเราต้องธนูอัคนีรุทร์กลางศึก อาเราขบถกลางศึกยึดอำนาจ ตัวเราเอง ภายหลังจากทำ

อัคนีรุทร์ออกมาสู้รบและเราก็ไม่อาจจะฆ่าเขาได้ เพราะเขา
ออกมาพบเราโดยปราศจากอาวุธ เหมือนจะยินยอมให้เรา
สังหารเพื่อให้สมแค้น ซึ่งในที่สุดเราก็กลับเข้ามาสู่การกักกันคุม
ขังเป็นเชลยของอาเราตามเดิม แล้วเราก็ตีเมยาพิษตายไป
ณ ราตรีนั้น...เรื่องราวได้ดำเนินต่อไปอย่างไร”

มันตรัยเล่าความต่อ ชนิดที่หล่อนสามารถมองเห็น
ภาพพจน์โดยกระจ่าง

“เมื่อพระเจ้ามหิทธิเดชะและจิตรางคนางค์ได้สิ้นพระชนม์
ลงด้วยกันทั้งคู่ในกลางศึกสงครามเช่นนั้น การณ์ก็ดูจะดำเนินไป
ตามพระประสงค์อันแอบแฝงซ่อนเร้นมานานของพระอนุชา
อุปราชชัยสุริยา เพราะปราศจากเสี้ยนหนามทางราชบัลลังก์แล้ว
มิพักต้องวางแผนการออกแรงใดๆทั้งสิ้น เหล่าขุนศึกอภิราช
เสนาข้าราชการบริพารทั้งหลาย ซึ่งแต่ก่อนก็ยังมีจิตแบ่งกัน
ออกเป็นสองฝักสองฝ่าย ก็มาถึงซึ่งการยุติข้อขัดแย้งในวาระนั้น
ทันที ด้วยพิจารณาเห็นแล้วว่า หากมีผู้ใดจะขึ้นเป็นกษัตริย์
ครองราชย์แทนพระมหากษัตริย์องค์เดิม หรือราชกุมารี
จิตรางคนางค์ได้ จึงพร้อมใจกันสวามิภักดิ์ต่อกษัตริย์ชัยสุริยา
กันหมดสิ้น”

“แม้แต่ตัวท่านเองกระนั้นหรือ?”

“มนตร์ยังไม่ีทางเลือกอื่นใดในยามนั้น เพราะที่หวังทั้งมวลก็สลายภินท์พังไปหมดสิ้นแล้ว ทว่าความแค้นความพยายาบทของมนตร์ยังไม่หมดสิ้นไป เป็นความแค้นที่จะกระทำทดแทนให้แก่ยอดหญิงอันเป็นที่รักนั้นแหละ ทว่ายามนั้นจำต้องสงบนิ่งไว้ก่อน ไม่อาจจะกระทำการใด ๆ ลงไปได้โดยฉับพลัน มนตร์เป็นอีกผู้หนึ่ง ที่ถือว่าอุปราชชัชสุรียาทรยศต่อพระเชษฐาธิราช ขบถต่อมกุฎราชกุมารีผู้หนึ่งบัลลังก์ และเป็นบุคคลสำคัญอีกผู้หนึ่งที่ทำให้มนตร์ต้องผิดหวัง แม้จะมีทางตรงก็ทางอ้อม”

“ขณะนั้น สงครามระหว่างนิทรานครและปัญญาลยังประจันหน้ากันอยู่มิใช่หรือ?”

“พระเจ้าข้า...ท่ามกลางความสูญเสียนยิ่งใหญ่ของนิทรานคร ซึ่งมีพระศพของมหิทธิเดชะและจิตรางคนางค์อยู่กลางกองทัพ กษัตริย์ชัชสุรียามีได้คิดที่จะทำศึกต่อไป เพราะพระอุปนิสัยใจคอส่วนพระองค์นั้นหาได้เข้มแข็งรักในการศึกสงครามไม่ ออกจะมีความขลาดซ่อนเร้นอยู่ในส่วนลึกเสียด้วยซ้ำ อย่าว่าแต่จะเทียบเท่าใกล้เคียงพระเชษฐามหิทธิเดชะ

ผู้เป็นนักรบอันยิ่งใหญ่เลย แม่จิตรางคนางค์ผู้เคยรั้งบัลลังก์
สืบแทนพระบิดาก็ยังมีความกล้าหาญเฉียบขาดยิ่งกว่า

“ดังนั้น เมื่อสิ้นทั้งสองพระองค์ลงแล้ว เสมือนเหตุการณ์
เข้าช่วยชัยสุรียาโดยทางอ้อม อีกประการหนึ่งก็คงสังเกตเห็นแล้ว
ว่า แม้จะทำศึกต่อ ก็คงมีอาจที่จะเอาชนะอัคนีรุทร์ได้ มีแต่จะ
สิ้นเปลืองไพร่พลขึ้นไปทุกวัน ชัยสุรียาจึงถือโอกาสนั้นประกาศ
หย่าศึกกับนครปัญจาล เพียงแค่วันรุ่งขึ้นที่ได้ประจักษ์ว่า
มกุฎราชกุมารีทรงดื่มยาพิษประหารพระองค์เองลงแล้ว ถอยทัพ
กลับคืนอาณาจักรนิทรานครทันที โดยอัญเชิญสองพระศพ
พ่อลูกแช่ลงในอ่างน้ำผึ้ง เพื่อนำกลับมาประดิษฐานไว้ยังสุสาน
แห่งราชวงศ์ นับแต่นั้นมา นครปัญจาลของอัคนีรุทร์ก็เป็นอิสระ
ไม่ขึ้นอยู่ในชั้นทาสีมาของนิทรานครอีกต่อไป และก็มีได้มีการ
ศึกสงครามใดๆระหว่างสองอาณาจักรนี้เกิดขึ้นอีกเลย โดยต่าง
ฝ่ายก็ต่างอยู่ นิทรานครคงยิ่งใหญ่ไพศาลเหมือนเดิม เพียงแต่
ตัดขาดนครปัญจาลออกไปจากเครือข่ายอาณาจักร ปัญจาล
ได้รับการปลดแอกโดยปริยาย ไม่มีการกระทบกระทั่ง สู้รบ หรือ
ระรานราวืออย่างไรต่อกันอีกเลย”

“อัคนีรุทร์รู้หรือไม่ ว่าเราดื่มยาพิษฆ่าตนเองแล้ว”

คารินถามต่อไปโดยเร็ว

“ณ ระหว่างศึกยังประจันหน้า อัคนีรุทร์ยังหาทราบไม่ว่า จิตรางคนางค์ได้สิ้นพระชนม์ลงแล้วด้วยการปลงพระชนม์ องค์กรเอง และเมื่อกษัตริย์ชัยสุรียาหยาศึก เคลื่อนทัพใหญ่ถอย ผละจากการล้อม ก็ปล่อยให้ถอยกลับไปโดยสงบ มิได้ติดตาม ต่อตี หรือตักชুমโจอมตืออย่างใดเลยไม่ คงรักษาพระนครตั้งมั่นอยู่ เช่นนั้น อัคนีรุทร์มาทราบข่าวการสิ้นพระชนม์โดยการตีมาพิช ภายหลังเมื่อกองทัพนิทรานครกลับมาถึงอาณาจักรแล้ว”

“เขาปฏิบัติอย่างไรหลังจากนั้น?”

คารินซักเร็วปรือต่อไป

มันตรัยโคลงศิระษะอันใหญ่โตซ้ำๆอีกครั้ง

“เรื่องราวภายในของนครบัญญัติ และองค์กรอัคนีรุทร์เอง ภายหลังจากนั้นแล้ว มันตรัยมีอาจทราบได้โดยละเอียดถี่ถ้วน หนัก เพราะหลังจากนั้นมา นครบัญญัติก็เป็นนครปิด มิได้มี สัมพันธไมตรีเกี่ยวข้องกับอาณาจักรใดอีกทั้งสิ้น คงปกครอง ตนเองอย่างโดดเดี่ยวโดยความสงบมาตลอด แต่เท่าที่มันตรัย พอจะสืบทราบได้ต่อมานั้น อัคนีรุทร์โหมนั้สพระทัยเป็นอันมาก

ที่จิตรางคนางค์ปลงพระชนม์ตนเอง ภายหลังจากที่ได้พบกันตามลำพังหน้าเชิงเทียนเมื่อยามสายัณห์ ระยะเวลาห่างกันเพียงแค่วันก็โหมงยาม และจากนั้นเป็นต้นมา ก็ไม่ปรากฏว่ากษัตริย์อัคนีรุทร์จะทำการเสกสมรสกับสตรี หรือเจ้าหญิงแห่งแคว้นนครใดเลย คงครองตัวเป็นโสดมาโดยตลอด และก็มีได้มีความคิดที่จะยกพลเข้ามาทำศึกกับนิทรานครอีกเลย แต่ได้มีเหตุการณ์อันฝ่ายนิทรานครมิได้คาดคิดไปถึงอยู่ครั้งหนึ่งประมาณ 1 เดือนเศษต่อมา พระศพของจิตรางคนางค์ที่อาบยาไว้ในสุสานแห่งราชวงศ์ได้สูญหายไปอย่างปราศจากร่องรอย ถูกลักขโมยพาไป โดยฝ่ายนิทรานครมิอาจสืบทราบได้ เป็นที่เล้าลือสงสัยกันว่า อัคนีรุทร์ได้ปลอมแปลงพระองค์มาพร้อมกับทหารคู่พระทัยเพียงไม่กี่คน ทำการลักพาพระศพของจิตรางคนางค์นำไปยังนครปัญจาล และเมื่อพระศพของเจ้าหญิงได้หายไปอย่างลึกลับแล้ว กษัตริย์ชัยสุรียาก็มิได้ใส่พระทัยอะไรอีก ไม่ได้ทำการติดตามสืบหาใดๆทั้งสิ้น เพราะก็ดูเหมือนจะตระหนักได้เช่นกันว่า อัคนีรุทร์เป็นผู้ลี้ลับลอบมาขโมยพระศพไปอย่างอุกอาจ การมาขโมยพระศพของจิตรางคนางค์ของอัคนีรุทร์ครั้งนั้นไม่ลอบบุกขึ้นไปจนถึงมหาปราสาทของกษัตริย์ชัยสุรียา และตัดพระเศียรเสีย ก็นับว่าเป็นบุญแล้ว”

ดารินแม้ริมฝีปากแน่น น้ำตาเริ่มคลอซึม

“ขอย้อนหลังอีกสักนิด มันทริย์ ระหว่างศึกประจันหน้า และพระราชบิดาของเราถูกรณอุกนี่รุทธ์สิ้นพระชนม์ ข้าพระเจ้า อาของเรารวยโอกาสตอนนั้นยึดราชบัลลังก์กลางศึกและจับเรา เป็นเชลย อักนี่รุทธ์พอจะทราบความนัยที่เกิดขึ้นภายในกองทัพ ฝ่ายตรงข้ามหรือไม่”

“เรื่องนี้สุดท้ายจะเดาความได้ เพราะเหตุการณ์ เกิดขึ้นรวดเร็วเหลือเกิน ผู้ที่จะทราบดีในเรื่องนี้ก็คือพระองค์เอง และอักนี่รุทธ์เท่านั้น เพราะพระองค์เป็นผู้ขับม้าศึกออกไปทำรบ กับอักนี่รุทธ์ และอักนี่รุทธ์ก็ออกมาพบ ประจันหน้ากัน มีการ สันทนาโต้ตอบกัน พระองค์เองในขณะนั้นจะบอกสถานะของ ตนเองให้อักนี่รุทธ์ทราบหรือไม่ ไม่มีผู้ใดบอกได้ แต่พระองค์ ก็เสด็จไปเผชิญหน้าด้วยความเกรี้ยวกราดโทสะ หวังที่จะประ อาวุธแก้แค้นแทนให้แก่พระบิดาประการเดียว พระองค์อาจ ไม่บอกความนัยเรื่องที่พระเจ้าอาได้ทำการยึดอำนาจในกองทัพ ไว้แล้วก็ได้”

ดารินหรีตาลง พยายามจะมองภาพย้อนหลังอันมืดมิด กล่าวเหมือนรำพึงว่า